

„Prezidentas Smetona“. Apie Lietuvos karo laivą ir jo įgulą“

Sudarytojai: Romaldas ir Romualdas Adomavičiai

Grįžtant iš jūros, svečiai ragavo jūreivių vakarienės ir apžiūrėjo jūreivių ir karininkų gyvenamąsias patalpas. Kiekviena patalpų pėda nelieka laive neišnaudota. Toji pat patalpa, pavyzdžiui, rytą tarnauja mokymui, pietų metu naudojama kaip valgykla, poilsio metu – kaip skaitykla. Vakare stalai, suolai ir mokymo lenta pritvirtinami prie lubų, ir įgula patalpoje rikiuojasi patikrinimui. Pagaliau, pakabinus čia kiekvieną vakarą atsinešamas brezentines lovas, ši patalpa būna dar ir miegamuoju.

Artinantis į uosto vartus, giedrame danguje leidosi jūron didelis raudonas saulės skritulys. Trimitas sugaudė maldai ir vėliavos nuleidimui. Iš kūryklų, mašinų ir nuo tiltelių susirinkę jūreiviai rikiavosi laivo užpakalyje.

– Maldai kepures nusiimk! – sukomandavo laivo budėtojas. Viešpatavo ir svečių tarpe tylą, girdėjosi tik laivo sraigčių verpetais sukamo vandens šniokštimas. Iškilmingu balsu laivo artilerijos karininkas skaito pirmą kartą jūrininko maldą:

„Į Tave, Amžinasai Tėve, dangaus ir vandens gelmių Viešpatie, kurio klauso vėjai ir bangos, nuo šio Tėvynei pašvęsto laivo mes, Lietuvos kariai jūrininkai, keliame mūsų širdis.

Globok ir stiprink savo tikėjime, Didysai Dieve, mūsų tautą. Duok užtarnautą garbę ir galią mūsų vėliavai; įsakyk, kad audros ir vėjai jai tetarnautų; jos baimę įdiek priešų širdyse; teapsaugoja jos garbę eilės plieno krūtinių, kietesnių už šio laivo plieną.

Laimink, o Viešpatie, mūsų tolimus namus ir brangius mums žmones; laimink taip pat šią temstančiąją naktį, mūsų tautos poilsį ir mus, kurie jūroje ginkluoti budime jos laisvės sargyboje.“